

af Lovforslaget have væsentligen kun sat sig den Opgave at modarbejde Omfordelingsrettens Misbrug og at indskrænke den til det, der efter Ministerens Mening, maa antages for at være det ældre Grundlag for denne Ret. Derfor skulde vi alvorlig prøve Lovforslaget. Har det været uheldigt enten i selve Reglerne eller i deres Udtryk; ja saa maa det forbedres; men vi skulle ikke vise et Lovforslag fra os, der har en saa vigtig Gjenstand, og som Forholdene paatvinge os at regulere.

Formanden: Den 1ste lungevalgte Landssthingsmand har Ordet.

Carlsen: Jeg har ikke forlangt Ordet.

Formanden: Jo, det ærede Medlem forlangte virkelig for Ordet, men det kan naturligvis godt frasalbes.

Carlsen: Ja, har jeg forlangt Ordet, saa er det ialtsaa saa længe siden, at jeg nu har glemt det, og jeg frasalber det derfor ialtsaa.

Strup: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet.

Strup: Ja, jeg kan ikke Andet end nedlægge en bestemt Indsigelse imod det Berettigede i, at den høitærede Minister siger: „Det er dette,“ der skulde staa i det og det Stykke af Lovforslaget, og det, der saaledes skulde staa der, er i og for sig fornuftigt, og altsaa har det ærede 2det Medlem for 9de Kredss (Strup)uret, naar han er draget tilfjelds derimod. Men denne Fremgangsmaade forekommer idetmindste mig, at den høitærede Indenrigsminister netop har brugt med Hensyn til et meget væsentligt Ankepunkt fra min Side imod Lovforslaget, hvorved jeg selvfølgelig sigter til det 2det Stykke af sammes § 1. Den høitærede Minister har sagt, at dette Stykke skal læses saaledes, at en Gaard paa kun 1 Ed. Hartkorn, der er en Hovedparcel af en gammel Gaard, heller ikke skal kunne

omdeles. Det staar der imidlertid ikke. Nei; der staar, at en Eiendom — i al Almindelighed en Eiendom — med et Tilliggende af 1 Ed. Hartkorn, naar den blot ikke er en tidligere Biparcel af en Gaard, skal betragtes som en Gaard. Men derved er det, at baade Huslodder og ubebyggede Lodder og Tørvemoser og Fællig o. s. v. komme ind under Bestemmelsens Regel. Det har aldrig i Verden kunnet falde mig ind, at indvende Noget imod, at det, der i Genhold til tidligere Regler af Administrationen har været accepteret som Gaarde, fremdeles bliver at betragte som Gaarde. Men den høitærede Minister maa forlade mig: det staar der ikke i det nyseenvante Stykke af § 1. Omtrent den samme Protest maa jeg nedlægge imod det Berettigede i den Indvending, der blev gjort imod, hvad jeg havde sagt om Nr. 3 af § 6. Bestemmelsen deri lyder jo ikke paa, at, hvor der ved Sammenlægning af tidligere særskilt skylsbatte Lodder fremkommer en Gaard, skal den betragtes som fæstpligtig, men den lyder paa, at hvor der fremkommer en Eiendom o. s. v. Men dette gjør en Himmelvid Forffjel, thi ikke enhver Eiendom paa 2 Tønder Hartkorn er en Gaard. Hvad den høitærede Minister før sagde, bestyrker mig kun end mere i, hvad jeg i mit første Foredrag udtalte som min almindelige Dom om Lovforslaget, nemlig at det er affattet med en saadan Grad af Uklarhed og Utydelighed, at man maa forbauses derover. Den høitærede Ministers Udtalelse om, hvorledes hans Forslag „skulde forstaaes“, er det mest glimrende Bevis paa, at min Anke mod Lovforslaget ikke har været ugrundet — min Anke, hvad det Formelle angaar. Dette bliver jo imidlertid den høitærede Ministers egen Sag; men, hvad jeg dog, som sagt, ikke kan lade staa uimodsagt, er, at jeg skulde have gjort mig skyldig i urimelige Paastande ved mine Angreb paa Bestimmelser, som jeg ikke kan læse anderledes, saaledes som Lovforslaget foreligger trykt, end jeg har gjort, men som jo, efter hvad jeg nu har hørt af den høitærede Minister, skulle forstaaes paa anden Maade. Jeg er fuldstændig enig med den høitærede Minister i Meget af, hvad han sagde. Blandt Andet er jeg saaledes fuld-